Και εκεί που χαζεύω τη δύση, ευτυχισμένη μοναχική ψυχή σ' ολάκερη βουνοπλαγιά, δίπλα στη μηχανική ψυχή που μ' ανέβασε εκεί πάνω με στακάτο, δίχρονο, μονοκύλινδρο ήχο, αρχίζει το κουδούνισμα.

Αυτή η συσκευή που φωτογραφίζει, στέλνει μηνύματα, λαμβάνει email, παίζει μουσική, ηχογραφεί, σε καθοδηγεί στους δρόμους, που ενίοτε λειτουργεί και ως τηλέφωνο, κουδούνιζε ανακατεύοντας τη σιγαλιά της δύσης. Νούμερο άγνωστο. Ποιος να 'ναι και τι να θέλει;

- Μάλιστα
- Νικόλα, καλησπέρα η Αγγελική είμαι.
- Αγγελική;
- Έλα από τον ***Πήγασο***
- Καλησπέρα Αγγελική.
- Κοίτα, δώσε μου έναν λογαριασμό, να σου περάσουμε κάποια χρήματα
- Τι χρήματα;
- Έναν μισθό από τα δεδουλευμένα και να ξέρεις μέσα στο '18 θα καταβληθεί σιγά – σιγά το σύνολο των δεδουλευμένων.

Ελέχθη ότι ελέχθη, και είπαμε να τα πούμε αργότερα για κάποιες λεπτομέρειες. Πρώτη σκέψη: Κάποιος μου κάνει πλάκα. Δεύτερη σκέψη: Να τηλεφωνήσω σε τρία πρόσωπα να αναφέρω το γεγονός. Δεν έκανα τίποτα. Άφησα το βράδυ να 'ρθει, να μου κρυώσει το κορμί, να πέσει το κατασκόταδο και να γυρίσω σπίτι με τα ισχνά φώτα της σαραντάχρονης κόρης από την Ισπανία με την οποία συμβιώνουμε από το '78.

Αργότερα, ξαναμίλησα με την Αγγελική, το θέμα επισημοποιήθηκε και τότε έκανα τις τρείς κλήσεις. Κανείς δεν ήξερε κάτι, κανείς δεν είχε ειδοποιηθεί αντίστοιχα. Αποφασίσαμε ότι

ότι ο λόγος που ειδοποιήθηκα μόνο εγώ ήταν η περίεργη συνθήκη μισθοδοσίας μου, για την οποία εγώ ευθυνόμουν .

Πέρασαν οι μέρες και περί το μεσημέρι της Πέμπτης (χθες), δέχτηκα τρία τηλέφωνα. Είχαν πιστωθεί οι τρείς λογαριασμοί τους από έναν μισθό. Κανείς μας δεν περίμενε κάτι τέτοιο. Πριν κάποιες εβδομάδες μας το είχε ψιθυρίσει ο Σωτ., ανάμεσα σε κάτι μισόκιλα που ταχέως αφανίζονταν, ότι έτσι θα γινόταν. Βάλαμε τότε κάτι γέλια, μα κάτι γέλια. Δίπλα ακουγόταν ο Γενίτσαρης

Αφού μ' αρέσει το κρασί
γιατί να μην το πίνω;
Μέσα στη ζάλη του κρασιού
κάθε καημό μου σβήνω.

Του το αφιερώσαμε μαζί με το απαξιωτικό: Αασσε ρε μαλαااااάκα!.

Να όμως που ο Σωτ. βγήκε αληθινός. Το συζήτησα με όλους, τηλεφωνικά το θέμα. Το όμορφο είναι, ότι κανείς μας δεν κουνήθηκε από τις θέσεις του. Πέρα από το απροσδόκητα ευχάριστα γεγονός, ο καθένας έμεινε σταθερός σε ότι πίστευε. Δεν απέκτησε, αίφνης, ο εργοδότης φωτοστέφανο πιστότητας επειδή μας προσέφερε ένα κλάσμα από τα δεδουλευμένα. Ούτε τον κατηγορήσαμε έτι περαιτέρω, επειδή το θυμήθηκε τώρα και όχι νωρίτερα ή ενδεχομένως δέχτηκε πιέσεις και υπέκυψε.

Προσωπικά το ερμήνευσα, ως μια σωστή κίνηση που επιβάλλεται να έχει συνέχεια, όχι μόνον για να αποδοθούν τα δεδουλευμένα και να αποκατασταθεί μια αδικία. Αλλά για να γίνει ένα βήμα ώστε να ηρεμήσει η κοινωνία. Και μετά το επόμενο. Και μετά τα επόμενα βήματα. Έως να ισορροπήσουμε. Καταλαβαίνω ότι ακούγεται κάπως αφελές, αλλά αν η αφέλεια γεννά συνεννόηση, ας είναι πιο καλοδεχούμενη από την σύγκρουση.

Σταθερότητα. Μεγάλη λέξη, μεγαλύτερη δουλειά. Διότι η καθημερινότητα είναι τόσο αδυσώπητη που σε καταπίνει σαν είσαι ασταθής. Δεν μπορεί μέσα σε λίγες εβδομάδες στον πρώην επαγγελματικό μου κύκλο, ο κακόμοιρος βαλές του κομιστή να μετατρέπεται σε φίλο με εύσημα και ο φουκαράς διπολικός να μεταμορφώνεται σε στρατηγό πάλι με εύσημα. Είναι παγίδα το ρημάδι το **f/b** ειδικά για καινούργιους πραματευτάδες.